

La ferma Katthult din Lönneberga, în Småland*, trăiau mai demult:

Emil,
un băiat poznaș,

Ida,
sora lui Emil,

Anton Svensson,
tatăl lui Emil,

Alma Svensson,
mama lui Emil,

Lina,
fata în casă,

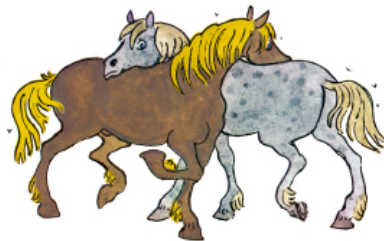
Alfred,
băiatul care
lucrea la fermă,

și *Krösa-Maja,*
care nu venea decât
atunci când era nevoie,
în rest, locuia într-o
colibă în pădure.

La fermă se mai aflau:

vaci,

cai
(pe unul îl chema Lukas
și era calul lui Emil),

porci,

găini,

oi

... și o pisică.

* Regiune din sudul Suediei, unde se vorbește în dialect. (N. tr.)

*Oameni buni, luați aminte, căci am să vă spun, pe scurt,
Ce-a făcut băiatu' acesta acum foarte de demult.
Peste multe văi și dealuri, faima lui s-a răspândit
Și de Katthult, Lönneberga, lumea-ntreagă a auzit.*

*Cinstiți țîi spun, de-i căuta, copil ca el nu mai găsești,
Iar numele-i Emil era. S-auzi acum ce mai povești!*

*Tra-la-la,
Hop și-așa!
Tra-la-la,
Hop și-așa!*

Băiatul acela, Emil din Lönneberga, de care vorbesc, era un copil tare năzdrăvan. Nici pe departe așa de bine-crescut cum ești tu.

Dar mama lui îl iubea mult și spunea oricui:

— Emil e un băiețel tare drăguț.

Emil trăia la ferma Katthult din satul Lönneberga, în Småland.

Acolo-și duceau traiul mama și tatăl lui, sora lui mai mică, Ida, Alfred, un băiat bun la toate care lucra la fermă, o fată în casă pe nume Lina și o bătrână, Krösa-Maja, care mai dădea câte-o mână de ajutor în gospodărie.

La fermă erau și cai, și vaci, și oi, și porci, și găini, și o pisică... Dar în primul și în primul rând era Emil. Era peste tot.

— Să mă trăsnească, spunea Lina din când în când, da' lighioană de copil ca ăsta, eu n-am mai pomenit!

Ea nu-l plăcea pe Emil nici s-o pici cu ceară.

Alfred, însă, îl îndrăgise.

Emil avea două lucruri la care ținea foarte mult: o pușcă de lemn, pe care i-o cioplise Alfred, și o căciuliță pe care i-o cumpăraseră tatăl lui, de la oraș. Seara, când se ducea la culcare, Emil spunea:

— Vreau căciu'îța și pușcu'îța!

„Căciu'îța și pușcu'îța” zicea el, așa cum zicea toată lumea în Småland – iar el de-acolo și era, de!

Emil făcea năzdrăvăniile aproape în fiecare zi. Ia ascultați!

10

*Ascultați-mă degrabă, să spun chiar acu-i musai
Ce pozna Emil făcu în frumoasa lună mai.
Cum pe Ida a agățat-o și-a suit-o pe catarg
Ca să vadă satul roată și pământul cât mai larg...*

*Ce să spun, ce mai copil! Idei i-a plăcut pe dată,
Nimeni nu se cocoșase atât de sus vreodată!*

Era odată o mare petrecere în Katthult. Tatăl lui Emil se pregătea să ridice steagul în vârful catargului, când a fost chemat să dea o mână de ajutor undeva, unde o vacă se pregătea să fete.

Când Emil și Ida au rămas singuri, ce idee credeți că i-a venit lui Emil? Cum ar fi s-o ridice pe Ida sus în vârful catargului, în locul steagului de sărbătoare?

Ida s-a învoit pe loc. De sus putea să vadă toată lumea.

— Văd tot satul de-aici! a strigat ea.

— Eh, da' numai satul? a zis Emil. Vrei să te dau jos?

Ida nu voia. Ia să rămână ea agățată acolo sus cât mai mult.

— Uite că ne vin oaspeții! a strigat când a văzut trăsurile urcând dealul spre Katthult.

11

Dar tot atunci a apărut și altcineva – tatăl copiilor. A venit și a dat-o imediat jos pe Ida de pe catarg, apoi l-a dus pe Emil în atelierul de tâmplărie, acolo unde băiatul stătea de obicei ca să se gândească la pozna făcută.

— Da' ea a zis că vrea să vadă satul, se plângea Emil.

— Și tu ce te-ai gândit, mă rog? „Ia s-o agăț eu de catarg“, nu?

Acum, băiatul stătea bosumflat în atelier și-și rumega gândurile, iar când a terminat cu rumegatul, ia ghiciți ce-a făcut? S-a furișat afară din atelier, bineînțeles.

„Da' de ce eu să stau aici în timp ce toți ceilalți își pun burta la cale?“ și-a spus el.

12

Așa că a așezat o scândură între fereastra de la atelier și cea de la afumătoare și a făcut un fel de punte. Și s-a furișat ca lupul în stână.

Acolo, într-un dulap din afumătoare, mama lui ținea cârnații cei mai buni, păstrați anume pentru ocazii speciale.

„Păi și mie-mi plac cârnații“, s-a gândit Emil.

Când a venit Lina la afumătoare ca să ia din cârnați, l-a găsit în dulap doar pe Emil, care, ghiftuit, adormise și zăcea înconjurat de piețele rămase de la cârnații mâncați. Acolo zăcuse câteva ore bune, în timp ce în Katthult cu toții îl căutau disperăți. Doar un căpețel mai rămăsese din tot șiragul de cârnați.

— Așa copil eu n-am mai pomenit! s-a crucit Lina.

13

*Bazaconie cât casa a făcut din nou, odată:
Și-a băgat capu' în oală ca să soarbă supa toată.
Clăpăugele-i urechi i-au cam dat de furcă iară,
Și băiatul nu putea să-și mai tragă capu' afară...*

*Pe cinstea mea, drept vă spun, așa băiat rar găsești,
Chiar și oala, biata, zice: „De el tre' să te ferești!”*

Într-altă zi au mâncat o supă de carne la prânz, gustoasă de te lingeai pe degete. Emil a leorpăit două castroane pline ochi și pe urmă și-a vârât capul în oală, ca să soarbă și ultima-ultima picătură rămasă pe fund. Atât de bună era supa.

Dar mai bine nu făcea asta. A rămas cu capul înțepenit.

— Au, mi-am prins capul în oală! Au! țipa el dinăuntru.

Și ce s-au mai opintit cu toții! Trăgeau ba de băiat, ba de oală, dar nu era chip s-o scoți de pe tărtăcuța lui Emil.

Așa că mama și cu tata l-au dus la doctor. De bună seamă că doctorul a rămas cu gura căscată când a văzut intrând pe ușă o oală de supă cu un băiețel ieșind din ea.

— Bună, băiet! i-a zis doctorul. Dar ce faci acolo înăuntru?
Emil, băiat bine crescut, s-a înclinat și a dat să răspundă. Doar că, înclinându-se, a izbit oala de biroul domnului doctor. Zbang! și oala s-a crăpat pe din două. Doctorul n-a trebuit să miște nici măcar un deget ca să-l ajute pe Emil.

Familia s-a întors la fermă, iar tatăl a lipit oala frumos și a pus-o pe masa din bucătărie. Lina nu mai putea de bucurie:

— Mai are multe zile-nainte oala asta, ce de-a mai supe și ciorbe o să fac io în ea!

*Dară știți că micu' Emil, la-nceputu' școlii, în sat,
El pe doamna-nvățătoare drept pe gură-a pupat?*

*Zău așa, ce mai copil, și buimac, și zvăpăiat,
Paf rămase-nvățătoarea, însă nu s-a supărat.*

A venit și vremea ca Emil să meargă la școală.

— Las' că o să vadă ei cu școala lor, de n-o face băiatu' nost' praf. Foc de supărare o să fie-nvățătoarea! spunea Lina, care era de părere că unul ca Emil n-avea ce căuta la școală.

Dar Lina s-a înșelat. Ce să vezi, Emil a devenit cel mai bun din clasă. Și nici nu făcea cine știe ce pozne la școală.

Dar într-o zi, tot s-a făcut de pomină. Tot satul a răs mult timp de această întâmplare.

Emil fusese scos la tablă și rezolvase o adunare grea.

— Bravo, Emil! Acum, poți să treci la loc, i-a spus învățătoarea la sfârșit.

Așa a făcut, dar când a trecut pe lângă catedră s-a apropiat de învățătoare și i-a dat un sărut, chiar pe gură. Așa ceva nu se mai pomenise, iar învățătoarea s-a făcut roșie la față. Ca focul!

— Apare el numaidecât, a liniștit-o doamna Petrell.
Și chiar așa a fost. Emil a apărut val-vârtej, dar nu pe ușă, ci pe fereastra deschisă, și a răsturnat cât colo capacul de la bolul cu sirop de afine. Ce să-i faci, e greu să mergi pe picioroange.

Doamna Petrell a scos un țipăt și s-a prăbușit pe podea, leșinată.

— Repede, apă rece! a strigat tatăl lui Emil și s-a repezit în bucătărie.

Dar Emil a fost mai sprinten. A luat bolul cu sirop de afine și l-a vărsat pe doamna Petrell ca s-o trezească.

— Hâc! a făcut doamna Petrell. Se trezise repez, se pare.

Tatăl lui Emil s-a supărat, firește, așa că Emil a dispărut din nou până ce tatăl lui se mai liniștea.

S-a dus din nou în târg, unde a mai făcut câteva năzbâtii, dar și o ghidușie deșteaptă foc. S-a ales cu un cal, unul roib, pe nume Lukas. L-a primit gratis, dacă puteți crede așa ceva. Calul acela nu suporta să fie țesălat, așa că nimeni nu reușea să-l perie cum trebuie. Dar Emil reușise, pentru că el era cel mai bun îngrijitor de cai din sat. Omul care cumpăraseră calul de la târg nu știuse cât de năraș era, așa că acum voia să scape de el și i-a spus lui Emil:

— Ia lighioana asta de cal de-aici, să nu-l mai văd!

Emil nu mai putea de bucurie.

Curând a venit timpul să plece, dar mai întâi Emil a vrut să-i arate lui Gottfried calul lui. Credea că Gottfried o să se bucure. Dar Gottfried s-a făcut negru la față când l-a văzut pe Emil călare.

— Tata zice că eu sunt prea mic ca să am un cal! Și uite că tu ai un cal, deși nu ești mai mare decât mine! a spus el.

O, ce-ar mai fi vrut Gottfried să-i arate tatălui său că și băieții de vârsta lui pot avea cai. Dar primarul se afla în casă, în salonul mare și se bucura de petrecere...

— Las' c-o să fac în așa fel încât tatăl tău să-l vadă pe Lukas! l-a asigurat Emil.

S-a urcat pe cal și dă-i bice, prin ușa de la intrare, drept în salonul în care lumea petrecea.

— Vezi, tată? a spus Gottfried. Vezi că alți copii au cal?

Toată lumea a început să râdă, în afară de primar, care nu voia ca un cal să-i strice petrecerea. Tocmai se pregătea să mănânce liniștit o felie de tort. Acesta era așezat pe o măsuță, și era mare și frumos, cu multă frișcă. Dar Lukas cel năraș a dat cu copita, iar tortul a zburat peste toată adunarea și a nimerit drept în capul primarului.

„Mai bine o șterg”, s-a gândit Emil și a dispărut la trap. Nici nu i-a mai urât „La mulți ani” primarului.

— Doamne, ce mai copil, zău așa! zicea Lina de fiecare dată când vedea figurinele de lemn.

Dar când a crescut, Emil s-a făcut un bărbat de toată cinstea, cel mai bun și mai harnic din sat. E liniștitor acest gând – că, odată cu trecerea timpului, căruia nu-i pasă de gura lumii, cei mai năzdrăvani copii ajung oameni de nădejde și dintr-o bucată...

*Oți vrea să știi acuma și cine a-nropit
Aiaste versuri. Lina! Ce, încă n-ai ghicit?
Doar muncă, toată viața, ce alt baz să găsești
Decât cuvinte-n coadă cu rost să potrivești?*

*Ca Emil, năzdrăvanul, n-a fost copil în sat,
Acuma-i bărbat vrednic și om adevărat.*

*Tra-la-la,
Hop și-așa!
Tra-la-la,
Tra-la-la!*

Și v-am spus povestea așa!

